

[Alfred Bøgh.]

urimelig; det er sagt i det uendelige, at den også er en skat på boligen, og det er jo rigtigt. Derfor har vi foreslået den begrænsning, at man i omegnskommunerne ikke kan fastsætte grundskyldpromillen højere end 20, og at den ikke må fastsættes mere end 25 pct. højere end i det foregående skatteår. Nu ved jeg, det siges — det er jo sagt også af hr. Ove Hansen — at vi må lade kommunerne have den ret, vi må have så megen tiltro til det kommunale selvstyre, at vi tror, de kan finde ud af det. Dertil vil jeg gerne sige, at kommunerne kan jo fristes over evne, og det er ikke så underligt, hvis man i nogle kommuner fristes til at pålægge større ejendomsskatter, end rimeligt og naturligt er, for staten beslaglægger jo de rige kilder af indirekte beskatning, der flyder jævnt og rigeligt, og så henvises kommunerne til et mere enkelt skattegrundlag. Samtidig med at staten beslaglægger de rige kilder, lægger den flere og flere byrder på kommunerne, og derfor er det, vi ser, at der er en risiko ved imod den hidtidige udvikling nu at give frit slag på dette område.

Det er også hævdet bl. a. af ministeren ved første behandling, at hvis man gennemfører denne ændring af beskatningen på landbrugsjord, vil de millioner, landbruget bliver fri for, blive væltet direkte over på lønmodtagerne. Det var jo sikkert en fortalelse, for ministeren ved lige så godt som jeg, at så bliver det et bredere grundlag, beskatningen hviler på; alle erhvervsgrenene, også landmanden, hvis han har indtægt, skal være med til at betale det, man lettes for i den ene side. Jeg synes derfor, det er lidt for stærkt at sige sådan, men jeg tror, det var en fortalelse, at det udelukkende skulle være lønmodtagerne, der kom til at betale til den anden side.

Vi lægger megen vægt på at få vore synspunkter igennem, vi har kæmpet for det i årevis, og jeg synes, udviklingen har vist, at det bliver mere og mere nødvendigt og rimeligt at foretage disse ændringer. Jeg henstiller derfor meget, at man vil stemme for de ændringsforslag, vi har stillet. De er ikke udtryk for mistillid til kommunerne, de er i tråd med de ordninger, vi har haft hidtil, hvor der har været kommuner, der har måttet administrere under visse begrænsninger givet herfra. Vi synes, det er et

rimelighedskrav over for dansk landbrug, der er underkastet så store vanskeligheder. Vi kræver ikke, at landbruget skal have en særret, men gør opmærksom på, at det har en særstilling, som landbruget i de lande, der omgiver os, ikke har på nær samme måde.

Jeg anbefaler, at man stemmer for de ændringsforslag, som er stillet af mit parti, venstre, sammen med de konservative.

H. C. Toft: I folketingssamlingen 1964-65 fremsatte venstre og det konservative folkeparti et forslag til folketingsbeslutning om, at man skulle afbøde virkningerne af den ejendomsvurdering, der skulle foregå i efteråret 1965. Dette forslag til folketingsbeslutning fik tilslutning fra, så vidt jeg erindrer, hele folketinget, men i alt fald fra regeringspartiets side. Det var som følge deraf, at indenrigsministeren i sidste folketingssamling fremsatte en række lovforslag vedrørende den kommunale beskatning, forslag, der — som ministeren dengang gav udtryk for — efter hans opfattelse betød afbødning af de urimelige virkninger af den 13. alm. vurdering. Ved anden behandling af disse lovforslag gav jeg på mit partis vegne udtryk for vore synspunkter. Vi stillede ændringsforslag om, at den amtskommunale grundskyldpromille ikke skulle være 20, således som regeringen foreslog, men 14. Vi stillede ændringsforslag om, at man i købstadkommunerne maksimalt måtte udskrive 25 promille, og vi stillede forslag om, at man i sognekommunerne maksimalt måtte udskrive 20 promille.

Jeg vil gerne sige, at det er de samme synspunkter, det konservative folkeparti har i dag. Når vi har disse synspunkter, er det begrundet i to forhold: dels er det et spørgsmål vedrørende landbrugsejendomme, dels er det et spørgsmål om, hvor dyrt det skal være at bo her i landet, idet offentlig pålagte udgifter igennem ejendomsbeskatningen jo bevirker, at udgiften til bolig bliver større. Derfor ønskede vi altså sidste år for amtskommunens vedkommende at begrænse grundskyldpromillen til 14; men det ville regeringspartiet og andre partier her i salen ikke. Vi måtte erkende, at sådan var det, men da gjorde man det dyrere at bo. På samme måde stillede man bykommunerne frit, således at de kunne gå op lige så